

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Primljeno: 08-05-2020		
Prilog	Neposredno	Prislan
Klasa: UP/II-034-01/20-3 od 12. ožujka 2020.	159	
Ur. broj: 406/07-19-03/13	Poslovni broj: UsII-145/20-6	

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Ante Galića, članova vijeća te sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Eurokod Pisačić d.o.o. za usluge zaštite osoba i imovine, Zagreb, Rudeška 16, kojeg zastupa opunomoćenik Vice Mandarić, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Mandarić & Einwalter, Zagreb, Prilaz Gjure Deželića 19, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Fonda za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost, Zagreb, Radnička cesta 80, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 28. svibnja 2020.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, klasa: UP/II-034-02/20-01/154, urbroj: 354-01/20-3 od 12. ožujka 2020.
- II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika odbačena je tužiteljeva žalba protiv odluke o odabiru Fonda za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost, Zagreb, klasa: 406-07/19-03/13, urbroj: 563-10/9-20-30 od 10. veljače 2020., zbog nedostatka pravnog interesa.

U tužbi tužitelj u bitnom ističe da je „tuženik odabrao nevaljanu ponudu“ Flamtron d.o.o. Kutina te da postoji tužiteljev pravni interes za osporavanje odluke o odabiru. Navodi da se tuženik nije ni osvrnuo na njegove žalbene navode kojima je obrazložio tvrdnju o pogrešno ocijenjenoj ponudi odabranog ponuditelja. Smatra da neovisno o tome je li njegova ponuda bila valjana ili nevaljana, on ima pravni i ekonomski interes da tuženik utvrdi nepravilnost odabrane ponude budući da ta ponuda ne udovoljava propisanim tehničkim uvjetima. Da je tuženik poništio odluku o odabiru, javni naručitelj bi bio u obvezi donijeti novu odluku o odabiru u kojoj bi morao utvrditi da odabrani ponuditelj ne ispunjava propisane uvjete te bi utvrdio da nijedna ponuda nije valjana ili bi odabrao tužitelja. Ako bi se utvrdilo da nijedna ponuda nije valjana, tužitelj bi imao mogućnost sudjelovati u novom postupku javne nabave. Mišljenja je da su u konkretnom slučaju ispunjena oba uvjeta iz članka 401. stavka 1. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, 120/16.; u daljnjem tekstu: ZJN) za meritorno odlučivanje o žalbi protiv odluke o odabiru. Zaključuje da je tuženik na temelju spornog i netočnog činjeničnog utvrđenja iz pobijane odluke o odabiru donio osporavano rješenje i tako tužitelju uskratio pravo na pravičan postupak u smislu članka 29.

Ustava, članka 6. stavka 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori", 18/97., 6/99. - pročišćeni tekst; 8/99. - ispravak, 14/02., 1/06. i 2/10.; u daljnjem tekstu: Konvencija) i članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima ("Službeni list Europske unije", 2016/C 202/02). Predlaže da Sud poništi rješenje tuženika i vrati predmet tuženiku na ponovni postupak. Traži i naknadu troškova ovog upravnog spora.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ističe da za postupanje po žalbi i odlučivanje o meritumu spora moraju biti ispunjene postupovne pretpostavke propisane ZJN-om. U konkretnom slučaju nije bila ispunjena jedna takva pretpostavka zbog čega je tužiteljeva žalba odbačena. Nadalje ističe da je neosnovan tužbeni navod da je tuženik odabrao nevaljanu ponudu, budući da pregled i ocjenu ponude provodi javni naručitelj, a ne tuženik. Navodi da je žalbeni postupak višestranački postupak koji se vodi po pravilu o teretu dokaza i u kojemu tuženik postupa i odlučuje u granicama žalbenih navoda (članci 403. i 404. ZJN-a). S obzirom na to, tuženik pri ocjeni zakonitosti odluke o odabiru polazi od sadržaja same odluke i pripadajućeg zapisnika o pregledu i ocjeni ponuda, kao naručiteljevog dokaznog materijala u smislu članka 403. stavka 3. ZJN-a. Stoga tuženik smatra neosnovanim tužiteljev navod da tuženik nije imao osnovu odlučivati na temelju utvrđenja iz odluke o odabiru i pripadajućeg zapisnika te tužitelju uskratiti pravo na žalbu. Tuženik nadalje detaljno obrazlaže zbog čega u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke za meritorno odlučivanje o tužiteljevoj žalbi. Naglašava da tužitelj nije osporavao razlog odbijanja svoje ponude, a što je ključno u konkretnom slučaju. Poziva se i na odgovarajuću praksu ovoga Suda. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

U odgovoru na tužbu Fond za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost, Zagreb opisuje kronologiju postupka koji je prethodio ovom upravnom sporu, naglašavajući da tužiteljeva ponuda nije udovoljavala uvjetima iz dokumentacije o nabavi, a tužitelj u žalbi nije osporavao razlog odbijanja svoje ponude. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je Fond za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost, Zagreb, kao naručitelj, 2. prosinca 2019. u Elektroničkom oglasniku javne nabave objavio poziv na nadmetanje s dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave, predmet nabave: sigurnosne vezice za zatvaranje LDPE vreća za PET, Al/Fe i stakleni ambalažni otpad. Kriterij odabira je ekonomski najpovoljnija ponuda, pri čemu su kriteriji i njihov relativni značaj: cijena 90% i rok plaćanja 10%.

U predmetnom postupku javne nabave pristigle su tri ponude. Naručitelj je jednu ponudu ocijenio valjanom (ponudu Flamtron d.o.o. Kutina) i odabrao ju odlukom o odabiru od 10. veljače 2020., dok je tužiteljeva ponuda odbijena kao nepravilna.

Protiv odluke o odabiru tužitelj je podnio žalbu osporavajući valjanost ponude odabranog ponuditelja.

Tuženik je ocijenio da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke propisane člankom 401. stavkom 1. ZJN-a za podnošenje žalbe. Prema toj odredbi ZJN-a, pravo na žalbu ima svaki gospodarski subjekt koji ima ili je imao pravni interes za dobivanje određenog ugovora o javnoj nabavi, okvirnog sporazuma, dinamičkog sustava nabave ili projektnog natječaja i koji je pretrpio ili bi mogao pretrpjeti štetu od navodnoga kršenja subjektivnih prava.

Uvidom u zapisnik o pregledu i ocjeni ponuda od 8. siječnja 2020., tuženik je utvrdio da je naručitelj odbio tužiteljevu ponudu jer tužitelj nije dokazao da njegov proizvod zadovoljava uvjete propisane točkom 2.4. dokumentacije o nabavi. Prema dokumentaciji o nabavi, minimalna duljina repa vezice je 200 mm, dok je širina trake repa vezice minimalno 7

mm. Glede uzoraka sigurnosnih vezica koje je dostavio tužitelj, stručna služba naručitelja utvrdila je da je širina trake vezice od ukupne duljine repa vezice prvih 181 mm repa vezice 8 mm, sljedećih 45 mm repa vezice širina je 6 mm, dok je duljina konusnog dijela repa vezice 15. Utvrdivši da dostavljeni uzorci ne odgovaraju propisanoj tehničkoj specifikaciji, naručitelj je ocijenio da tužitelj nije dokazao tehničku i stručnu sposobnost odnosno nije dokazao da ispunjava kriterij za kvalitativni odabir gospodarskog subjekta.

Nije sporno da tužitelj u žalbi nije iznio razloge koji bi upućivali na to da naručitelj nije valjano ocijenio njegovu ponudu, već je osporavao isključivo odabranu ponudu. Polazeći od navedenoga, tuženik je zaključio da tužiteljeva ponuda ne bi mogla biti prihvaćena ni u slučaju osnovanosti žalbe pa tužitelj ne bi mogao pretrpjeti štetu zbog kršenja subjektivnih prava. Zaključivši, na temelju navedenog, da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke propisane člankom 401. stavkom 1. ZJN-a za meritorno odlučivanje o tužiteljevoj žalbi, tuženik je, pozivajući se na članak 425. stavak 1. točku 2. ZJN-a, odbacio tužiteljevu žalbu zbog nedostatka pravnog interesa.

Člankom 3. točkom 12. ZJN-a propisano je da je nepravilna ponuda svaka ponuda koja nije sukladna dokumentaciji o nabavi, ili je primljena izvan roka za dostavu ponuda, ili postoje dokazi o tajnom sporazumu ili korupciji, ili nije rezultat tržišnog natjecanja, ili je naručitelj utvrdio da je izuzetno niska, ili ponuda ponuditelja koji nije prihvatio ispravak računске pogreške.

Ocjenjajući osnovanost tužbenog zahtjeva, ovaj Sud polazi od mjerodavnog članka 401. stavka 1. ZJN-a kojim su propisane (kumulativne) pretpostavke za žalbu u postupcima javne nabave. Jedna od tih pretpostavki je i to da je gospodarski subjekt koji podnosi žalbu pretrpio ili bi mogao pretrpjeti štetu od navodnoga kršenja subjektivnih prava.

Polazeći od činjenice (koju tužitelj ne osporava) da nije dokazao tehničku i stručnu sposobnost (s obzirom na to da dostavljeni uzorci proizvoda ne odgovaraju zahtjevima iz dokumentacije o nabavi), prema mišljenju ovoga Suda, tužiteljeva je ponuda pravilno ocijenjena nepravilnom u smislu članka 3. točke 12. ZJN-a te, kao takva, nije mogla rezultirati sklapanjem ugovora o javnoj nabavi u konkretnom slučaju. Stoga nema mjesta zaključku da je u konkretnom postupku javne nabave tužitelj pretrpio ili mogao pretrpjeti štetu od navodnoga kršenja njegovih subjektivnih prava, a što je jedna od kumulativno propisanih zakonskih pretpostavki za podnošenje žalbe protiv odluka donesenih u postupku javne nabave. U situaciji kao što je konkretna, u kojoj ne postoji sumnja u pravilnost ocjene naručitelja o nepravilnosti ponude tužitelja jer ponuda ne udovoljava tehničkim zahtjevima iz dokumentacije o nabavi, tužbeni navodi o razlozima podnošenja žalbe i tužiteljevom viđenju njegovog pravnog i ekonomskog interesa u konkretnom slučaju ne mogu dovesti do drukčijeg ishoda ovog upravnog spora.

S obzirom na navedeno, Sud zaključuje da je tuženik pravilno primijenio mjerodavni članak 401. stavak 1. ZJN-a odbacivši tužiteljevu žalbu zbog nedostatka pravnog interesa.

U odnosu na tužbene navode o povredi prava na poštenu postupak zajamčen Ustavom, Konvencijom i Poveljom Europske unije o temeljnim pravima, valja istaknuti da je tuženik pravilno primijenio mjerodavni članak 401. stavak 1. i članak 425. stavak 1. točku 2. ZJN-a koji su u konkretnom slučaju pružali osnovu tuženiku za neulaženje u meritum upravne stvari. Pritom valja napomenuti da je sam tužitelj, svojom dispozicijom (ne iskoristivši mogućnost osporavanja ocjene i odabira ponuda u dijelu koji se odnosi na njegovu ponudu) odredio opseg ispitivanja osporavane odluke o odabiru u žalbenom postupku. Stoga upiranje na nezakonito odnosno neutemeljeno uskraćivanje temeljnih postupovnih prava tužitelju u ovom slučaju nije osnovano.

Slijedom iznesenog, na temelju članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine,“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.), valjalo je odlučiti kao u točki I. izreke presude.

S obzirom na činjenicu da tužitelj nije uspio u ovom upravnom sporu, nema osnove za prihvaćanje tužiteljeva zahtjeva za naknadu troškova spora. Stoga je, na temelju članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima odlučeno kao u točki II. izreke.

U Zagrebu 28. svibnja 2020.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštjeni službenik

Tanja Nemčić